

РЕШЕНИЕ

№ 968

гр. Варна, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светлана Тодорова

Членове: Диана К. Стоянова
мл.с. Марина К. Седова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Диана К. Стоянова Въззивно гражданско дело
№ 20233100501277 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. Образувано е по въззивна жалба вх. №33041/03.05.2023г. от „Черноморски водолазен център“ ООД, ЕИК 103616952, със седалище гр. Варна, ул. „Братя Миладинови“ №20 срещу решение №1190/10.04.2023г., постановено по гр. дело №20223110113401/2022г. по описа на ВРС, с което е отхвърлен предявения от въззивника срещу „Индуматик“ ООД, ЕИК 147049382, със седалище гр.Варна, ул. „Найден Геров“ №72 А, ет.1, ап.1 иск с правно основание чл.327 от ТЗ за осъждане на ответника да заплати сумата в размер 724.26 евро, представляваща незаплатен остатък от продажна цена по договор за покупко – продажба, обективиран в нотариален акт дв. вх. № 13246. вх. рег. № 13362 от 29.04.2022 г, акт № 171, том XXXIV, д. № 7684/2022г. по описа на Служба по вписванията – Варна, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното заплащане, както и иск с правно основание чл.294, ал.1 от ТЗ, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати за сумата от 30,37 евро, представляваща обезщетение за забава по чл.86 от ЗЗД върху главницата от 724,26 евро за периода от 10.05.2022г. до

датата на исковата молба – 07.10.2022г.

В жалбата е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон. Счита се за неправилен решаващия мотив, че не може да се вмени в отговорност на купувача стойността, получаваща се в разликата на курса евро към лева, поради това, че наредителя по сметката не бил в договорни отношения с банката. Излага се, че ответникът е превел сумите от същата банка – „Прокредитбанк“ ЕАД, в която е сметката на въззивника. В т.71, раздел VI „Такси и комисионни“ от Общите условия за платежни услуги на „Прокредит Банк България“ ЕАД е предвидено, че при превод, нареден от клиент на банката във валута на държава членка на ЕО и в полза на получател, чийто доставчик се намира на територията на ЕО, банката изпълнява операцията като платецът заплаща дължимите на банката такси и комисионни за извършената платежна услуга, с изключение на случаите, при които операцията изисква обмяна на валута, в които случаи банката изпълнява плащането, съгласно договореното с клиента. Видно от платежното нареждане е налице графа „договорен курс“, който е договорен с наредителя/ответник, а не с получателя. Този курс не е фиксирания курс на БНБ, за който са се договорили страните по сделката, като са посочили конкретна сума в лева, която продавачът следва да получи. Купувачът е договорил с банката по – неблагоприятен курс, като сумите, постъпили по сметка на въззивника не отговарят на договореното.

Застъпено е становището, че подавачът не следва да носи отговорност за договореното между купувача и банката.

Въззивникът моли съда да се отмени първоинстанционното решение и да се постанови друго, с което да уважи предявените искове.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата „Индуматик“ ООД, в който излага становище за правилност и законосъобразност на постановеното решение. Поддържа се правилно районният съд е приел, че продажната цена по договора за продажба е уговорена в евро и, че купувачът я е платил в евро. Не може да се вмени в отговорност на купувача разликата в курса еврото и лева, след като купувачът не е бил в договорни отношения с банката на продавача. Купувачът е превел продажната цена от банковата си сметка, която е в евро по

посочената на купувача банкова сметка.

По изложените съображения въззиваемата страна моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено.

В съдебно заседание въззивникът редовно призован поддържа подадената жалба. Въззиваемата страна, също редовно призована, оспорва жалба. Молят за присъждане на разноски съобразно изходът от спора.

Съдът намира производството за редовно и допустимо, тъй като подадената въззивна жалба е депозирана от надлежна страна, в срока за обжалване на решението и при спазване на останалите изисквания за редовност.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявени от „Черномонски водолазен център“ ООД срещу „Индуматик“ ООД иск с правно основание чл.327 от ТЗ за осъждане на ответника да заплати сумата в размер 724.26 евро, представляваща незаплатен остатък от продажна цена по договор за покупко – продажба, обективиран в нотариален акт дв. вх. № 13246. вх. рег. № 13362 от 29.04.2022 г, акт № 171, том XXXIV, д. № 7684/2022г. по описа на Служба по вписванията – Варна, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното заплащане и иск с правно основание чл.294, ал.1 от ТЗ, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати за сумата от 30,37 евро, представляваща обезщетение за забава по чл.86 от ЗЗД върху главницата от 724,26 евро за периода от 10.05.2022г. до датата на исковата молба – 07.10.2022г.

В исковата молба ищецът твърди, че с договор за покупко – продажба, обективиран в нот. акт дв.вх. №13246, вх. рег. №133362 от 29.04.2022г. ищецът е продал на ответника ПИ с идентификатор №10135.4510.601, самостоятелни обекти в сградата с идентификатори №10135.4510.601.1.1, 10135.4510.601.1.2, 10135.4510.601.1.3, 10135.4510.601.1.4, 10135.4510.601.1.5 срещу заплащане на продажна цена от 415000 евро без ДДС, равняващи се на 811699.45лв. или 498000.12 евро с ДДС /974003.34лв./. Продажната цена е следвало да бъде платена на вноски: 41500.00 евро е следвало да бъде преведена на 07.02.2022г., сумата в размер на 372000евро със средства предоставени по кредит след подписване на нотариалния акт и договорната ипотека и 1500.00 евро да бъде преведена след подписване на нотариалния акт – 29.04.2022г.

Излага се, че продавачът е извършил четири плащания: на 07.02.2022г. 97259.40лв. /49727.95 евро/, на 29.04.2022г. – 3508.20лв. /1793.72 евро/, на 10.05.2022г. 726516.00лв. /371461.82 евро/ и 145303.20лв. /74292.37 евро. Общо платената сума е в размер на 497275.86 евро, като е налице непогасен остатък от 724.60 евро.

Поради неплащане на падежа ищецът моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати процесната сума.

По делото е постъпил отговор от ответника „Индуматик“ ООД в срока по чл.131 от ГПК, в който оспорва предявения иск по основание и размер. Не оспорва обстоятелството, че между страните е сключен договор за покупко – продажба на недвижими имоти на обща стойност 415000евро без ДДС или 498000 евро с ДДС. Продажната цена е платена в пълен размер с четири платежни нареждания на посочените от ищеца дати. Неправилно се твърди в исковата молба, че продажната цена е заплатена в лева. Тя е платена в евро, като е преведена от банковата сметка на ответника в евро по банковата сметка на ищеца, която е в лева. В нотариалния акт не е посочен курса на еврото към лева, поради което следва да се приеме, че този по фиксинга на БНБ – 1.95583 за едно евро. Без значение е какъв е бил курса на еврото на „Прокредит Банк България“ АД към датата на преводите.

По изложените съображения моли съдът да отхвърли предявените иски.

При така очертаните предмет на предявения иск, въззивният съд при проверката си по реда на чл.269 от ГПК констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Въззивната жалба разгледана по същество се явява неоснователна, при прието за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявения иск с правно основание чл.327 от ТЗ.

Между страните няма спор и от доказателствата се установява, че е сключен с договор за покупко – продажба, обективиран в нот. акт дв.вх. №13246, вх. рег. №133362 от 29.04.2022г. въззивникът е продал на въззиваемото дружество „Индуматик“ ПИ с идентификатор №10135.4510.601, самостоятелни обекти в сградата с идентификатори №10135.4510.601.1.1, 10135.4510.601.1.2, 10135.4510.601.1.3, 10135.4510.601.1.4, 10135.4510.601.1.5 срещу уговорена продажна цена от 415000 евро без ДДС, равняващи се на

811699.45лв. или 498000.00 евро с ДДС.

Уговорената цена е в чуждестранна валута евро. Тази уговорка между страните се извлича от съдържанието на договора досежно междинните падежи за плащане. Няма уговорка, която да предвижда изпълнение в български лева.

След като страните са уговорили еурова валута, то и изпълнението следва да бъде извършено в тази валута. В тази валута следва да присъжда и съда при предявен иск за изпълнение по договор, съгласно дадените дадени разяснения Тълкувателно решение № 4 от 29.04.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2014 г., ОСГТК.

Видно от представените удостоверение от 14.06.2022г., издадено от „Прокредит Банк България“ АД, четири броя вътрешни трансфери, четири броя потвърждения за плащане ответникът е извършил от негова еурова сметка по сметка посочена от ищеца в лева плащане на сумата от 498000.00евро както следва: 49800.00 евро на 07.02.2022г., 1800.00 евро на 29.04.2022г., 74400.00евро на 10.05.2022г., 372000.00евро на 10.05.2022г.

Т.е налице е доказано изпълнение на цялото задължение по договора за продажба във валутата уговорена в него.

Без значение е превалутирането на еврото към български лева към датата на плащане за изпълнение на настоящия договор, както е направил ищеца при формиране на главната претенция.

След като въззивникът е посочил своя легова сметка, а не еурова за изпълнение, то същият е поел рискът от разликата на валутния курс на обслужващата банка.

Предвид изложеното и оглед ограничения въззив, както и липсата на други конкретни оплаквания във въззивната жалба, съдът намира, че искът за реално изпълнение с правно основание чл.327 от ТЗ е неоснователен.

Неоснователност на главната претенция обоснована извод и за неоснователност на акцесорната претенция **с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД.**

Горните изводи обуславят крайния такъв за отхвърляне на предявените иски, а първоинстанционния акт постановил същия резултат подлежи на потвърждаване.

По разноските:

Въззиваемото дружество е поискало присъждането на разноси, като на основание чл.78, ал.1 от ГПК му се дължат такива в размер на 450.00лв., заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представените по делото доказателства – договор за правна помощ.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №1190/10.04.2023г., постановено по гр. дело №20223110113401/2022г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА „Черноморски водолазен център“ ООД, ЕИК 103616952, със седалище гр. Варна, ул. „Братя Миладинови“ №20 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Индуматик“ ООД, ЕИК 147049382, със седалище гр.Варна, ул. „Найден Геров“ №72 А, ет.1, ап.1 сумата от **450.00лв. /четиристотин и петдесет лева/**, адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____